

На чело яздеше царят с братята си и войводите. После следваха несметно число коли, пълни със скъпоценна плячка, безкрайна върволица пленници, царското опълчение, болярските стотни, гъстата тъмна папlach на куманските конници. Мнозина се бяха облекли със скъпи помейски ризници и шлемове. Всеки носеше на гърба си торба пълна с грабеж: пари, оръжия, военни дрехи. Най-накрая следваха огромните стада от коне, биволи и овце, отърчени от Тракия.

Иваница носеше светлия искрящ шлем на василевса. Никога до тогава суровото, изрязано със широки гънки лице на царя, не беше гръло от по-ведра радост.

Дните на Визане бяха вече преброени. Още малко усилия и великото дело щеше да се изпълни. Само Господ да даваше живот и здраве на неспособния Исаак. През неговото царуване българите можеха спокойно да освободят всичките земи на Симеоновата държава.

С доволно око Асен обгръщаше ширните поля на плодната си земя, окосените ливади, тъмните гори, натрупаните златни кърсци, бръмналите несметни кошарица, дългите редици от огромни пръстени купове, пълни с просо, отрупаните с обилен плод лози и врътожади... Навсякъде по пътя му се стичаха радостно приветстващи хора. Овчари слизаха от планинските си катуни, отроци и парици напушаха стасите, заселките и млините, технитари и търговци градовете - за да поздравят с цветя, вейки, вино и храна връщащата се победоносна войска. От време на време някой боляр се отделяше от опълчението си, сбогуваше се с цар и воеводи и се отправяше към кулата си.

Конят на царя бе пременен с чул и поводи от багрена коприна, пленена при Верея.